

Pavilionul COVID – 19

Corneliu Filip

Editura Agata

Director: Ion Istrate

Redactor: Laura Mihaela Dinu

Copertă, concepția și execuția grafică: scenograf Mihai
Pastramagiu

Scriere computerizată: Dana Mihaela Lupu

Copyright © 2020 Corneliu Filip

Copyright © 2020 Editura Agata

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin autorului.

Nicio parte din acest volum nu poate copiată sau
reprodusă sub alte forme fără acordul scris al autorului.

ISBN: 978-606-8198-46-0

Corneliu Filip***Pavilionul
COVID - 19***Editura Agata
România, Botoșani, Str. „1 Decembrie”, Nr. 25 Agata®
Botoșani, 2020

CUPRINS

Cuvânt introductiv.....	5
Ghiocei și măștișoare cu mască	7
Alertă și pe valea Tarcăului	16
Starea de Urgență	27
Pavilionul ascuns.....	32
Spitalul decorat cu Aur.....	36
Operațiunea Sparanghelul	47
Primii pacienți	51
Sărbătorirea Paștelui în Pandemie	67
Mărturiile altor pacienți.....	72
Sinteza doctorului Stan despre COVID-19	84
Învățămintele și de la „gripa spaniolă” din urmă cu un secol.....	89
Propuneri de noi funcții.....	101
Coronavirusul și geopolitica	113
Pavilionul în sezonul estival	123
Oameni fără noroc?.....	132
Discuții și vizite în sezonul estival.....	136
A venit și toamna, dar cu ce roade?!.....	142
Epopoea Spitalului modular de la Lețcani-Iași	146
CORNELIU FILIP	165

Cuvânt introductiv

Societatea umană a avut parte mereu de pandemii **care** au afectat populația. Doar în urmă cu un secol, la **sfârșitul** primul Război Mondial, pandemia s-a numit „gripa spaniolă”.

A apărut subit, pe 4 martie 1918, într-o cazarmă **din** SUA. Tot atunci militarii americani, veniți să ajute trupele Antantei, au adus-o în tranșee. Când s-au sfârșit luptele, în noiembrie 1918, ei au plecat la familiile lor, inclusiv în coloniile Marilor Puteri beligerante aflate pe toate continentele. Au murit atunci mai mulți oameni decât în război (între 30-50 milioane).

Peste un an și ceva, „gripa” a dispărut subit, așa cum apăruse. Dar au urmat alte pandemii, mai puțin cunoscute. În anii 1957-58 cu două milioane de victime și peste încă un deceniu, numai un milion. A urmat în 2002-2003, primul SarsCov-1, în special în zone din Asia. Acum s-a transformat în SarsCov-2 și pandemia a cuprins întreaga Planetă.

„Pavilionul COVID-19” este o ficțiune, dar care pornește de la fapte reale, dialoguri cu medici și pacienți, alte detalii preluate de pe internet sau relatate de alții, opinii ale specialiștilor, ale celor care au studiat anterioarele pandemii și cea din prezent, spre a vă ajuta să vă faceți propria părere.

„Pavilionul” este tot o ficțiune, dar pe valea Trotușului am întâlnit o cabană turistică „Ardeluța”, închisă, pentru că în primăvara lui 2020 a fost infectată cu noul Coronavirus.

Să ne amintim că în secolul din care am ieșit erau spitale speciale pentru boli infecțioase, numite de „izolare”, ca să nu se răspândească virușii. Acum sunt secții la spitale cu multe sute de pacienți și fără circuite speciale.

Trăim cu toții sub spectrul actualei pandemii. Să sperăm că va trece ca și celelalte. Este o luptă contra cronometru pentru vaccin, dar rămân întrebări, în special, ce învățăminte vom trage în urma acestei Pandemii?!

Ghiocei și mărtișoare cu mască

Se lăsase grăbită noaptea între munții de pe valea Tarcăului. Cerul era amestecat, cu plăpumi sinilii de nori pe cenușiul pădurilor nesfârșite, parcă erau coborâte din cer sau, invers, se sprijinea. Șoseaua care șerpuia pe vale era încă albă pe margini, şușoteau timid apele, acele lacrimi timide ale iernii care trebuiau să-și verse hainele în apele Tarcăului. De-a lungul drumului s-au aprins lumini prin așezările, cinci la număr, ale satelor care, așa cum scrie pe indicatoarele de circulație, formează comuna Tarcău. Drumul fusese mai întâi pentru călăreți și turme, pe unde trecuse și Vitoria Lipan, acea muieredetectiv din romanul lui Mihail Sadoveanu, el însuși neobosit călător prin munți și văi. Acum a apărut o cabană-pensiune turistică ce poartă numele Vitoriei Lipan, în satul Brateș.

Doctorul Nicu Pop, conducătorul pavilioanelor spital de pe Tarcău, tocmai s-a întors cu mașina proprie, Dacia Duster de la o obișnuită vizită-raportare, ședință de la „Centru” la Piatra, mai ales că februarie se termina. S-a mai adăugat o zi, 29 februarie, a celor „născuți o dată la patru ani”, cum comentau colegii pe unul din școală, care trebuia să fie aniversat, tras de urechi și să dea de băut, fie pe 28 februarie, dar, mai degrabă pe 1 martie, de mărtișor! Doctorul Nicu, așa-i spuneau colegii și

bolnavii, ardelean fiind din părțile Reghinului, a fost inițial contrariat când a venit prima dată peste munți, ca student la Iași, că în Moldova mărțișoarele le dau fetele, femeile, pentru că meșterirea celor două fire alb-roșii, cu dedicații, sunt treabă de mâini cu degete mai fine, de domnișoare, în primul rând.

Îi era puțin foame, dar a preferat să intre în pavilionul nou, administrativ, unde la etaj erau și apartamente pentru personalul medical de bază. N-a apucat să se facă comod pentru că a apărut colegul mai tânăr, doctorul Stan, Teo îi ziceau apropiații, dar și Bărbosul. Pentru că purta o barbă deja sură, scurtă, îngrijită, mângâiată adesea când analiza un pacient care-l urmărea curios să-i afle diagnosticul, ce-i mai prezice?! Unii mai bârfeau, șopteau, că doctorului i s-a mutat tot părul sub bărbie și nas, căci era în rest aproape chel. Cei doi, Nicu, subțire, mai scund și Teo, înalt, bine legat, alături parcă erau Stan și Bran!

- Salut, șefu, ce mai nou pe la Centru? A ajuns și la noi, ceva răceală de-a noastră sau de import, de la chinezi?

N-a mai așteptat răspunsul, ci i-a pus în față pe birou, o coală de hârtie pe care imprimase un text datat cu o zi înainte, joi, pe 27, chiar pe pagina de facebook a Președintelui țării. Nicu doar auzise de el, de opinia șefului cel mai mare, dar acum îl avea în față, cu „ghilimele”.

Citi cu voce tare: „E normal să tratăm cu toată seriozitatea situația generată de apariția de cazuri de coronavirus în Europa și de confirmarea unui caz pe teritoriul României, dar nu există nici un motiv de panică! Infecția cu acest virus provoacă în marea majoritate a cazurilor doar simptome ușoare, dureri de gât, tuse și febră ca la orice răceală”.

Teo izbucni: Nicule, proful de fizică pune diagnostice, prescrie tratamente! La chinezi se moare pe capete, acum și în Italia, unde avem milionul de români, dar la noi nu-i nimic grav, o simplă răceală, că doar vine primăvara, ghiocci, mărțișoare și în special, prioritatea este pregătirea pentru alte alegeri... Dar, dacă nu-i așa? Ce ne facem, șefu? Aceasta-i întrebarea hamletiană? Mai ales că noi rămânem în prima linie a acestui război cu un inamic nevăzut nou-nouț, puteric, pe care nici miliardul de chinezi nu-l poate stăpâni?

S-au lăsat câteva momente de suspans, de liniște. Șeful știa că celălalt, pe care se pregătea să-l pondereze, să-l șlefuiască drept succesor, era un specialist bun, dar prea direct, se aprindea repede, semn de sânge oltenesc, deși el se recomanda vâlcean, de dincolo de Olt.

- Teo dragă, trăim vremuri tulburi, așa că trebuie în primul rând noi, medicii,ăștia care până acum parcă nu existam – epidemiologii, că altele erau maladiile de bază, să ne evidențiem. Dar, poate, din păcate, a venit și rândul nostru acum! Dar pregătiți suntem cum știm, mai cu mâinile goale și, tot, cu un fel de indicații și orientări,

nu de la Tovarășul, ci de la noii guvernanți, spuse cu o tristețe abia disimulată.

- Ce zic cei de la Centru?, legă discuția cu o întrebare, Teo Stan, dar nu așteptă vreun răspuns, continuând cu altă idee.

„- Tu ai mâncat ceva azi, Nicule? Hai la mine sus, că Veta mea s-a înțeles cu Eva ta, să mutăm prânzul la... cină!”

Eu am altă propunere: ca mai înainte de masă să ne clătim gura cu o tărie de-a noastră și să-ți mai spun câteva, că simt că trebuie să le scot, dar numai între noi doi. Că altfel ne tot lungim, iar stomacul ca stomacul și nevestele ca gospodinele...

În „prima tinerețe”, cum îi place să spună „bătrânul”, a lucrat ceva cu paharul, cu țăriile, dar s-au „supărat” organele interne și s-a domolit la timp. Fiecare avea în fișetul-dulap un loc al lui cu „medicamente” pentru „protocol”, dezinfectant, dar și câte o sticlă-două de vin cu etichetă garantată. Teo îi știa locul, așa că s-a dus el să facă pe „gazda”. După ce au mirosit palinca, au gustat puțin, iar Nicu a continuat:

- Teo, treaba se îngroașă, iar aștia mai noi care abia s-au pus la frâie, caută să fenteze realitățile. O țin deja pe-a lor... că au devenit de-acum mari și tari, iar comanda e la ei, iar noi trebuie să ne încolonăm. Noi, medicii, totdeauna am făcut-o! De când ne știm, de la Hippocrate citire. Într-un fel, ca și popii noștri ortodocși, în special, când nu s-au băgat direct în politică. Ții minte

că și pe noi ne-a tentat, dar ne-am văzut doar de meserie, ne-am retras ca „partizanii” aici în munți și ne trăim viața așa cum vrem noi și stăm mai la fereală, mai departe de „lumea dezlănțuită”! Dar acum, se anunță un val care este prea înalt, puternic și ne poate prinde pe toți. Nu doar să măture la noi, dar când se vor retrage undele, valurile, nu cred că vom mai fi la fel... Cum? Sperăm să mai trăim și să vedem...

S-a lăsat din nou tăcere. Biroul era în semi-obscuritate pentru că doctorul Nicu Pop nu voia să se vadă că s-a întors, să-i tihnească seara și aranjeze gândurile. Știa că o discuție cu Teo s-ar putea să-i prindă bine. Știa că deși e repezit la vorbă, trebuie să mai învețe și să se pună pe scaunul său. El gândea și era dispus să se mute în alt birou că nu-l mai afectau schimbările, că mai avea un ultim cincinal. Nu mai avea proiecte, ambiții. Își luase loc de veci în satul Brateș, printre sătenii pe care a reușit să-i cunoască de când a „aterizat” printre ei la dispensarul comunal, apoi s-a dus la secundariat și s-a întors.

Teodor Stan sau Teo era cu un deceniu mai „proaspăt venit pe lume”, cum îi plăcea să spună între patru ochi. Mai era încă o diferență, dar numai la locul studiilor, el făcându-le în capitală, la fel și secundariatul, dar decepționat de „competiția de pile și relații” de la „Bucale”, cum îi spunea el, s-a retras și el în „munți”, cu Nicu. După zisa „Revoluție”, au fost și ei asaltați cu